

[Poul Møller.]

Disse eksempler viser med al ønskelig tydelighed, at der ikke her er tale om nuancer, men om totalt forskellige niveauer. Hvis det havde været lovgivningsmagtens opfattelse og hensigt, at der skulle være et langt lavere niveau i Danmark, var dette en ærlig sag, men det er jo ingenlunde tilfældet. Da rigsdagen i sin tid gennemførte de gældende satser, da betød de en langt større toldbeskyttelse, og selvom vi heller ikke dengang lå på højde med andre lande, så var forskellen dog til at overse. Det er denne kendsgerning, vi dog bør have for øje. Prisudviklingen gennem de sidste 20 år har medført, at de i sin tid fastsatte vægt-toldsatser i mellemtiden, i hvert fald som beskyttelse, er blevet aldeles værdiløse.

Op det danske folketing kan næppe med rimelighed forlange, at den danske industri skal kunne klare sig i konkurrencen med den udenlandske, når toldforskellen og dermed produktionsvilkårene er så forskellige, som de nævnte eksempler viser. Det er derfor ganske enkelt et spørgsmål, om vi vil have en hjemlig produktion, eller om vi af hensyn til andre erhverv vil lade tekstil- og beklædningsindustrien gå til grunde. Ved dette spørgsmåls besvarelse må man tillige forstå, at hele vor befolkningsudvikling fører med sig, at en større og større del af det danske folk må beskæftiges i industrien.

Besvarer man spørgsmålet bekræftende, ønsker man altså fortsat, at dansk tekstil- og beklædningsindustri skal kunne eksistere, kan man ikke afvise at bringe disse forhold i orden, medmindre man foretrækker restriktioner, der mangedobler beskyttelsen. Det konservative folkeparti vil med hænder og fødder modsætte sig en tilbagevenden til restriktionspolitikken. Konsekvensen heraf må imidlertid blive, at vi stiller os positivt overfor en opretning af tekstilområdets toldsatser. Ligestilling med udenlandske konkurrerende industrier kan vi af mange grunde ikke gennemføre, og selvom vi kunne, var det udfra konservative syns-

punkter ikke ønskeligt, men en opretning, en ajourføring, af de satser, vi tidligere har fastsat, anser vi derfor og derimod for at være rimelig.

Det må jo også være meningen med vægt-toldsatser, at de af og til må revideres, når tidens tand har gnavet stykke for stykke af dem, så der kun er blevet nogle krummer tilbage. Og havde vi levet under handelspolitisk frie forhold siden 1932, er jeg overbevist om, at tingene forlængst havde fundet en løsning. Men restriktionerne gjorde i mange år toldspørgsmålet aldeles uaktuelt; først da vi vendte tilbage til friheden, blev det naturligt at undersøge, hvordan toldbeskyttelsen har udviklet sig i mellemtiden.

Såvidt jeg kan se, er det da også opretningssynspunktet, der ligger til grund for det nu fremsatte forslag. Lettest, mest bekvemt, havde det været, om vi havde kunnet forhøje vægttoldsatserne, så de blev bragt i overensstemmelse med den prisudvikling, der har fundet sted. Dette lader sig imidlertid ikke gøre. For det første fordi, som tidligere nævnt, den indbyrdes harmoni imellem de enkelte varegrupper er blevet omkalfatret, for det andet fordi de internationale aftaler, som et enigt folketing i 1950—51 tilsluttede sig, har bundet os til kun at ændre vore toldsatser ved en samtidig overgang til værditold.

Dette er ikke tilfældigt; de internationale toldbestræbelser går i retning af værditold, den internationale toldnomenklatur bygger på værditoldprincippet, som også må indføres som grundlag for fællesnordiske toldforhandlinger. Det er rigtigt, at værditolden kan være vanskeligere at administrere, men det vidste tinget, da det i sin tid ratificerede GATT-aftalerne. Til gengæld giver overgangen til værditold fordele, der langt opvejer de administrative skyggesider. Værditolden tilvejebringer automatisk harmoni mellem toldsatserne, således at den billige vare bliver mildere beskattet end den dyre vare, og værditolden følger prisudviklingen, således at fremtidig ajourføring